De twaalf mannetjes

Mies Bouhuys

bron
Mies Bouhuys, *De twaalf mannetjes*. Uitgeversmaatschappij Holland, Amsterdam z.j. [1957]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/bouh001twaa01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

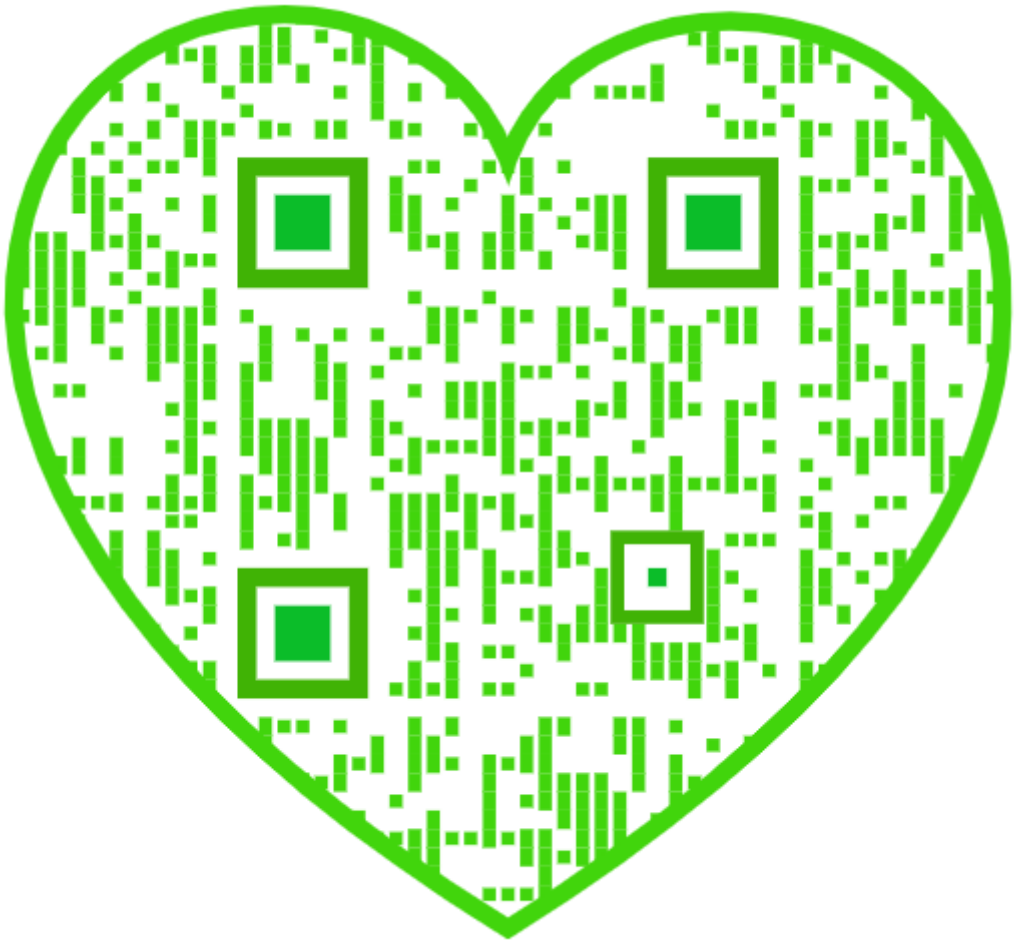

De twaalf mannetjes

Zie je de twaalf mannetjes staan?
Allemaal klaar om op reis te gaan.

De eerste houdt zijn schaatsen vast
en draagt een ijsmuts met een kwast.

De tweede - kleinste in de rij -
staat er een beetje treurig bij.

De derde, die wel anders wil,
doet nu eens vrolijk dan weer kil.

Door al dat speenkruid op zijn hoed
gaat 't nummer vier al bijna goed.

En vijf - dat zie je zo - gaat 't best,
zijn hoedje is een vogelnest.

Ik denk dat zes zijn hoed verloor,
maar hij draagt kersen aan zijn oor.

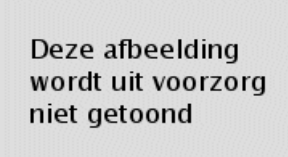

Zeven, met emmertje en schep,
trekt aan zijn groene zonneklep.

Acht, als een neger bruingebrand,
heeft korenbloemen in zijn hand.

En negen draagt een leren tas
net als de meester van je klas.

Van tien puilen de zakken uit,
ze zitten vol met 't mooiste fruit.

En daar is elf, die tiert en raast
en met twee bolle wangen blaast.

Twaalf, met een baard van englenhaar,
draagt op zijn rug het Nieuwe Jaar.

Het lijkt een hele lange rij,
maar voor je 't weet zijn ze voorbij.

Winter

's Winters gaan de meisjes
schaatsen op de baan.
In truien en in rokjes,
met warme wollen sokjes
en dikke wanten aan.

Wat denk je doen de jongens?
Ze zwieren op een rij
en schieten alle meisjes
kris kras, kris kras voorbij.

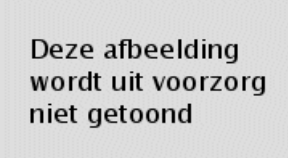

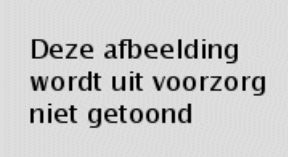

De mannen en de vrouwen?
Die rijden aan een stok,
ze zwaaien met hun armen
- dat is om je te warmen -
de sterkste aan de kop.

Maar voor de hele oudjes
is 't ijs een beetje bar,
die dragen bonten mutsjes
en zitten in een ar.
Ze schudden met hun hoofdjes
over die dolle troep
en drinken in een tentje
een kopje hete soep.

De schapen

In hun wollen winterjas
staan de schapen in het gras
dag en nacht te dromen.
Dromen... dromen... dromen maar:
katjes in de hazelaar,
blaadjes aan de bomen,
boterbloemen langs de weg,
vogelnestjes in de heg.

's Morgens kom ik er voorbij
en dan kijken ze naar mij.
Ik zeg: wat een winter hè.
Bè, roepen de schapen, bè.

Maar vanmorgen...

Enkel oog en enkel oor
waren ze. Waarvoor? Waarvoor?
Toen ik goeie morgen zei,
keek niet eentje op naar mij.
Midden in de schapenkring
stond een klein wit wollen ding,
zonder mutsje, zonder jasje,
zonder sokjes, zonder dasje
huppelde het in het rond
op de hardbevroren grond.

Lammetje bè, lammetje mè,
dat was een verrassing, hè.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Mies Bouhuys, *De twaalf mannetjes*

Klein Klaasje en het paasei

Elke dag komt kleine Klaasje
langs de bakkersetalage,
maar nooit kan hij er voorbij:
hij moet kijken naar het ei.

't Is een ei met echte ramen,
drommen haasjes duwen samen
kiepkarren vol eieren voort
door de chocolade-poort.

Met in iedre poot een ruiker
danst een lammetje van suiker
uit de tuin door het portaal
naar de Paashaas in de zaal.

Op en af een ladder hippen
gele kuikentjes en kippen,
maar het mooist is bovenaan
de gespoorde gouden haan.

En die duifjes dan, die witte,
die zo zoet op 't nestje zitten
en die vlag daar in de top!
‘Vrolijk Pasen’ staat erop.

Toch vraagt met de Paas klein Klaasje
enkel om een suikerhaasje.
‘Want’, zegt hij, ‘dat wonderei,
is toch veel te groot voor mij.’

Vijf mei

Als er eens een rover kwam,
die van jou je speelgoed nam,
die van jullie eten at
en in alle laden zat
en tot slot van jullie dak
ònze vlag van rood-wit-blauw
naar beneden halen zou
en vertrappen met de hak
van zijn grote spijkerschoen,
wat, vraag ik, zou jíj dan doen?

Vechten zou je met je handen,
met je voeten, met je tanden.
Alle vriendjes die je had,
vochten mee zo hard ze konden,
tot die rover vastgebonden
in een hok gevangen zat.
Ha, het huis was weer van jou,
mèt de vlag van rood-wit-blauw!

Eén keer is het echt gebeurd:
't hele huis vol spijkerhakken,
onze vlag kapotgescheurd.
Maar we kregen ze te pakken.
Net als jullie zouden doen,
vechten, vechten, alle dagen,
deden hier de mensen toen,
tot de vijand was verslagen.

Met de mei-lucht blinkend-blauw
boven Nederland en jou,
met de vlag weer hoog in top,
- want die boze droom is over -
zeg ik toch: pas op, pas op,
want een rover blijft een rover.
Luister maar, z'n spijkerhakken
hoor je vlakbij al weer klakken...

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Pinksteren

Met Pinksteren, met Pinksteren
is er geen boom meer kaal.
Van top tot teen staan ze in 't groen,
de bomen allemaal.
De beuk, de berk, de eik in 't bos,
de iepen in de stad,
de wilgen langs de waterkant:
alles zit dik in 't blad.

Met Pinksteren, met Pinksteren
hoor je van nest tot nest,
met uithalen en trillertjes,
een schitterend orkest.
De vogelmoeder tsjilpt maar wat,
de vogelvader fluit
en in dat huisje vol muziek
komen de eitjes uit.

Met Pinksteren, met Pinksteren
als alles openbreekt,
is ieder kind een pinksterbloem,
die blij zijn hoofd opsteekt.
En al die kindren bij elkaar
maken één groot boeket.
Het allerkleinste hummeltje
wordt middenin gezet.
De andren dansen er omheen,
ze dansen hand in hand.
't Is Pinksteren, zingt iedereen,
de zomer is in 't land.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Moederdag

Klazientje uit de polder
en Kitty uit de stad,
klein Jaapje van de schippersaak,
- wie je ook noemt, 't is altijd raak -
zijn allemaal op pad.

En als je vraagt: waar ga je heen?,
dan antwoordt er niet één.

Ze fluistren hier, ze fluistren daar,
leggen hun centjes bij elkaar,
ze blijven voor een winkel staan,
dan zie je ze naar binnen gaan.

Heel stilletjes komen ze terug,
hun hand achter hun rug.

Met wat... met wat... met wat?

Kijk Zondag in de polder,
kijk Zondag in de stad,
kijk Zondag in de schippersaak,
- waar je ook kijkt, 't is altijd raak -
je ziet het met één oogopslag:
't was allemaal voor Moederdag.

Zomer

De torenklok slaat zeven keer,
gewoon als iedre dag,
maar 't lijkt dezelfde klok niet meer,
zo blij klinkt elke slag.

De vroege mannen op hun fiets,
op weg naar de fabriek,
die neuriën of fluiten iets;
de straat is vol muziek.

Al heel vroeg heeft de bloemenvrouw
haar kraampje ingericht.
De rozen zijn nog nat van dauw,
de tulpen zijn nog dicht.

Het lijkt wel of het hardop lacht,
het orgel dat daar klinkt,
dat aan de zonkant van de gracht
tot in zijn buik toe zingt.

De hele stad wordt enkel goud,
de springtouwtijd gaat in,
en als je mij de bocht voorhoudt
spring ik er middenin.

Deze afbeelding
wordt uit voorzorg
niet getoond

September

Vannacht schrok Pluis, de eekhoorn, op:
er viel iets boven op zijn kop.

Zijn snuitje rond zijn snor werd bleek,
wat zag hij toch, dat hij zo keek?

Een doodgewoon, geel beukeblad
en dat betekent iets, maar wat?

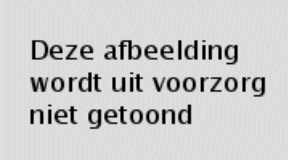

Zo'n blad zit aan een boom in 't bos,
dan wordt het geel en laat het los.

Het dwarrelt wat, dan ligt het stil
en Pluis weet wat dat zeggen wil.

Zò gauw al weer?, zegt hij verbaasd,
dan denkt hij na en krijgt hij haast.

Hij rent en roetsjt, boom in, boom uit,
omhoog, omlaag, op zoek naar buit.

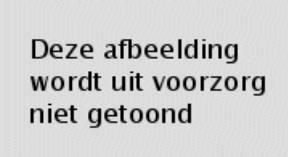

En ieder gaatje, ieder hol,
stopt hij met eekhoorneten vol.

Hij is pas tegen donker klaar:
Val nou maar blaadjes, val nou maar!

Regen maar regen, waai maar wind,
knap die iets tegen Pluis begint!

Al duurt de winter maandenlang,
Pluis heeft genoeg. Pluis is niet bang.

Op reis

De kleine zwaluw kan niet slapen,
al doet hij ook zijn best,
al knijpt hij zijn twee oogjes dicht
hij woelt maar in het nest.

‘Vooruit, geen kik meer, nu is 't uit,’
piept moeder zwaluw wijs,
‘want anders mag je morgen niet
mee op de grote reis!’

En denk je nu eens even in,
dat je een zwaluw bent,
die van de wereld enkel maar
één stukje weiland kent.

Opeens mag je dan mee op reis,
de zomer achterna;
als hier het natte weer begint,
ben jij in Afrika.

Gelukkig ga je niet alleen,
dat zou niet leuk zijn, nee.
Familie, vriendjes, kennissen,
wat zwaluw is, gaat mee.

Je snapt wel dat dat zwaluwtje
daar niet van slapen kan,
en àls hij eindlijk, eindlijk slaapt,
waar denk je, droomt hij van?

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Mies Bouhuys, *De twaalf mannetjes*

Dierendag

Zeg poes Minet, jij lacht maar weer,
wat is er, bromt de teddiebeer.
Mauw, wéét jij niet waarom ik lach?
Het is vandaag toch dierendag!
Ik mag op tafel zitten spinnen,
straks wip ik bij de slager binnen
en daar bestel ik bij de baas
een dikke biefstuk van de haas.
En als mij iemand weg wil jagen,
dan moeten ze dat mij eerst vragen.
En dan denk ik er over na
of ik ook werklijk ga.

De teddiebeer bromt: wat denk jíj?
Hoor ik er ook een beetje bij?
Denk jij dat ik op dierendag
net zoals jullie alles mag?
Ik wou zo graag de deur eens uit,
de wind eens voelen langs mijn snuit.
Dan maakte ik alle beren los
om te gaan dansen in het bos.
We rollebolden op ons rug
en kwamen pas heel laat terug.

Dat gaat niet hoor, mauwt poes Minet:
het staat niet in de dierenwet.
Ik hoor erbij, zoals je ziet,
maar teddiebeertjes? Nee, die niet!

Langs teddiebeer zijn wollen snuit
rollen de tranen op zijn bloesje:
wat poes voorspeld had, dat kwam uit.
Maar hij bromt dapper: wacht maar, poesje!...
Je zult eens zien, wat of ík mag
op teddieberendag!

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

November

De regen klettert op het dak,
de wind blaast zijn bazuin,
geen bloem blijft heel in onze tuin,
geen blaadje aan zijn tak.

De berkeboom treurt op één been,
haar natte haren los,
net als Roodkapje in het bos
kijkt ze bang om zich heen.

Ze vraagt waar al die kindren zijn
die ze hier altijd zag
en die nu, als bij toverslag,
verdwenen zijn van 't plein.

Het speeltuinpaard ligt op zijn zij,
de ijstent is op slot,
de wip verroest, de glijbaan bot.
De zomer is voorbij.

De kerstboomkoning

Er kwamen naar het bomenplein
wel duizend dennen, groot en klein.

De eerste dag zeiden ze niets,
maar 's avonds, tòen gebeurde er iets.

Ze vormden met elkaar een laan
en gingen op hun tenen staan.

Wie 't aller-allerhoogste kwam
en 't allermeeste plaats innam,

zou van de dennen groot en klein
de kerstboomkoning zijn.

‘Ik’, riep er één, die langs een dak
zijn takken in de hoogte stak.

De andren keken naar hem op
en bogen voor zijn hoge top.

‘Ik praat met niemand meer’, zei hij,
‘jullie zijn veel te klein voor mij.

Ik word het eerste uitgezocht,
ik word het allereerst verkocht.

Wees blij als je wordt weggehaald,
maar ík, ik word met goud betaald.’

Maar wat gebeurde er bij dag
toen iedereen de koning zag?

Haast alle mensen bleven staan
en wezen hem hun kindren aan.

Ze riepen och en ooh en hé,
maar niemand nam de koning mee.

‘Als die in onze kamer staat,
dan staan we zelf met Kerst op straat’,

zei iedereen en koos daarbij
een kleiner boompje uit de rij.

De kerstboomkoning merkte 't pas
toen er niet één meer over was.

De koopman zou naar huis toe gaan,
daar kwamen zeven kindren aan.

‘Toe, zeven boompjes, bomenman,
maar zeven kleintjes als het kan.’

De koopman keek eens rond, maar och,
daar stond alleen de koning nog.

‘Een kleine boom? Die heb ik niet.’
De kindren huilden van verdriet.

En toen - ze wilden het zo graag -
toen greep de koopman naar zijn zaag.

De kindren stonden om hem heen:
in zevenen viel de boom uiteen.

In zevenen viert de boom straks feest.
Was hij maar niet zo trots geweest!

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

December

Het lijken wel oude mannen
die laatste dagen van 't jaar,
heel oude, vermoeide mannen
als ganzen achter elkaar.

In grijze, loodgrijze jassen
sjokken ze voort door de mist
en het sjokkesjok van hun passen
wordt daadlijk weer uitgewist.

Voor één zijn verhaal kan beginnen
is het al oud en al uit.
Ik roep ze maar niet meer naar binnen
ik kijk naar ze achter de ruit.

De zesde, de achtste, de elfde
- het nummer doet er niet toe -
ze lopen en zeggen hetzelfde
en allemaal kijken ze moe.

Maar dan rek ik me hoog op m'n tenen,
Wat zie ik daar blinken van ver?
Ik weet het wel. Daar komt die ene
die blinkt als een zilveren ster.

Door mensen en kinderen samen
wordt de kerstdag naar binnen gehaald,
waar straks, door deuren en ramen
zijn licht in de duisternis straalt.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Mies Bouhuys, *De twaalf mannetjes*